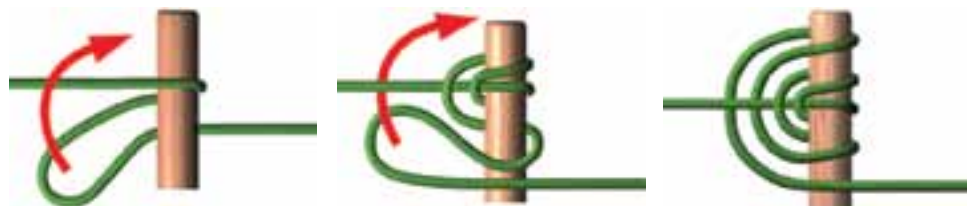

Rys. 10.12. Węzły cumowe.

Do szybkiego wykonania ciężarka na końcu **rzutki** służy **ciężarek rzutkowy** (rys. 10.8), a rzutka do cumy przywiązywana jest węzłem **rzutkowym** (rys. 10.9).

Do skrócenia zbyt długiej liny stosowany jest **skrót zwykły** lub **łańcuszkowy** (rys. 10.10). W skręcie łańcuszkowym skrajne ogniwa należy zabezpieczyć węzłami zwykłymi.

Rys. 10.13. Węzeł cumowy łańcuszkowy.

Do przywiązywania lin do: kotwic, wiader, sond itp. służy węzeł **kotwiczny** (rys. 10.11).

W przypadku gdy cumy jachtów nie są zakończone pętlami, należy stosować **węzły cumowe**: **szyk**, **palowy podwójny zwykły**, **żeglarski**, **rybacki** (rys. 10.12). W grupie tych węzłów występuje **półszyk**. Służy jedynie do zabezpieczania węzłów cumowych. Nie należy cumować za pomocą tego węzła.

Węzły cumowe można zakładać na polerze, a także na pierścieniu. Węzły cumowe: palowy podwójny, żeglarski oraz łańcuszkowy nie zaciskają się. Natomiast węzły: szyk oraz rybacki mają możliwość zaciskania się. Węzeł **cumowy łańcuszkowy** (rys. 10.13) służy do obkładania łańcucha na pacholku, w przypadku gdy jeden koniec łańcucha przymocowany jest do kotwicy, a drugi znajduje się w komorze łańcuchowej (kotwicznej). Można też ten węzeł stosować w przypadku cumowania grubą i długą liną.

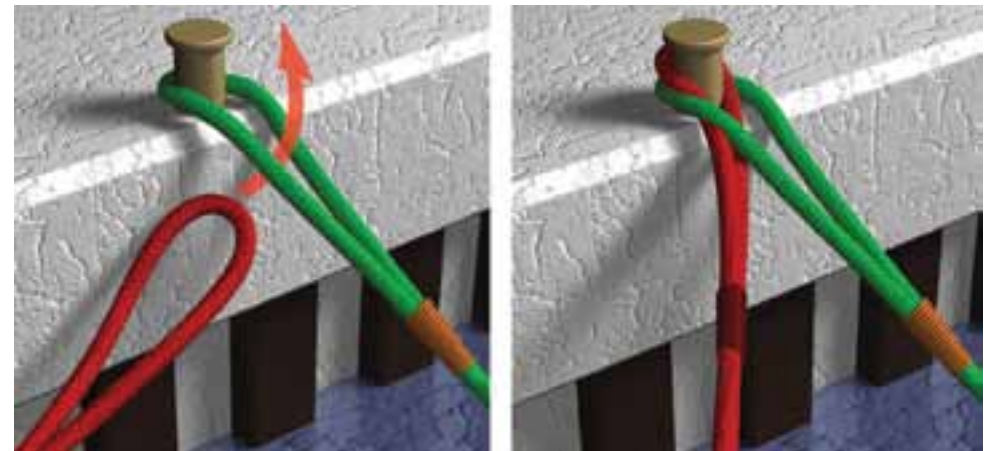
Cumy zakończone pętlą zakładane są na poler lub pierścień wg sposobów przedstawionych na rysunkach 10.14 i 10.15.

Węzłem niezaciskającym się, służącym do obwiązywania się liną jest węzeł **ratowniczy** (rys. 10.16). Węzeł ten daje się zawiązać jedną ręką nawet w wodzie.

Liny na jachcie powinny być **sklawrowane** (rozplątane i ułożone) lub

Rys. 10.14. Zakładanie cum zakończonych pętlą.

Rys. 10.15. Zakładanie cumy zakończonej pętlą na zajętej polerze.

zbuchtowane (zwinęte) (rys. 10.17) w luźne kręgi zabezpieczone przed splątaniem. Umożliwia to natychmiastowe użycie lin na całej ich długości.

Buchtowanie przeprowadza się w rękach. Liny zbuchtowane podwiesza się na knadze lub fale za pomocą węzła **stoperowego** (rys. 10.18).

Każdy koniec liny skręconej lub plecionej zabezpiecza się przed rozpleceniem: w przypadku lin naturalnych **opaską** (rys. 10.19) lub **splotem powrotnym** (rys. 10.20), a w przypadku lin z włókien sztucznych stapiając go nad płomieniem. Opaska wykonana

jest z **juzingu** (omotki), cienkiej linki o średnicy 0,5–1,2 mm. Długość opaski powinna być równa około 1,5 średnicy liny, na której opaska jest wykonywana. Splot powrotny polega na przetykaniu kolejno wszystkich pokrętek prowadząc je raz nad, raz pod odpowiednią pokrętką w kierunku powrotnym.

Końce zerwanej liny włókiennej skręcanej łączy się za pomocą splotów. Rozróżniane są: **splot krótki** i **splot długi** (rys. 10.21). Splot krótki zachowuje wytrzymałość liny, ale ją pogrubia. Natomiast splot długi osłabia wytrzymałość liny, ale nie powoduje jej pogrubienia.